

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobců: **a) Ing. David Jánošík, insolvenční správce spol. SLOT Group, a.s., v úpadku**, se sídlem Gočárova 1105/36, Hradec Králové, **b) SLOT Group, a.s., v úpadku**, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, zast. Ing. Davidem Jánošíkem, insolvenčním správcem se sídlem Gočárova 1105/36, Hradec Králové, **c) CEC Praha a.s.**, se sídlem Tlumačovská 1237/32, Praha, zast. Mgr. Pavlem Letáčkem, advokátem se sídlem Jana Masaryka 6, Praha, proti žalovanému: **Celní úřad pro Karlovarský kraj**, se sídlem Dubová 246/8, Karlovy Vary, o kasační stížnosti žalobkyně c) proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 6. 2022, č. j. 77 Af 12/2020-170,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností žalobkyně c) (dále jen „stěžovatelka“) napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí ředitelky žalovaného ze dne 25. 2. 2020, č. j. 26362-9/2020-540000-11.

[2] Tímto rozhodnutím byly zamítnuty námitky žalobkyně b) proti opatření žalovaného o zadržení věci ze dne 11. 2. 2020 (o tomto opatření žalovaný téhož dne pořídil úřední záznam č. j. 26362-3/2020-540000-61). Na základě tohoto opatření bylo zadrženo jedenáct kusů technických herních zařízení, 36 klíčů od těchto zařízení, 11 napájecích kabelů, 23 datových kabelů, finanční hotovost ve výši 11 000 Kč nacházející se v technických herních zařízeních, finanční hotovost ve výši 23 842 Kč sloužící k provozování hazardních

her, technického vybavení sloužícího k provozování technických hazardních zařízení a šest rozhodnutí Ministerstva financí předložených v provozovně žalobkyně b) na adrese Dragounská 6, Cheb, neboť měl žalovaný důvodné podezření, že v souvislosti s předmětnými technickými herními zařízeními a finanční hotovostí docházelo k porušování zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“).

[3] Žalobce a) je insolvenčním správcem žalobkyně b). Úpadek žalobkyně b) byl zjištěn usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 8. 2019, č. j. KSPL 66 INS 14382/2019-A-14. Usnesením téhož soudu ze dne 29. 11. 2019, č. j. KSPL 66 INS 14382/2019-B-31, byl na majetek žalobkyně b) prohlášen konkurz. Stěžovatelka nabyła na základě smlouvy o prodeji závodu z majetkové podstaty ze dne 20. 2. 2020 [uzavřené mezi žalobcem a) jako prodávajícím a stěžovatelkou jako kupujícím v rámci insolvenčního řízení] s účinností od 1. 4. 2020 obchodní závod žalobkyně b), vč. zadržených technických herních zařízení.

[4] Žalovaný provedl dne 11. 2. 2020 kontrolu v provozovně žalobkyně b) na adrese Dragounská 6, Cheb. Při kontrole vzniklo důvodné podezření, že žalobkyně b) provozuje technická herní zařízení v rozporu se zákonem o hazardních hrách, neboť předložila povolení, která neodpovídala povolením evidovaným Ministerstvem financí. Žalovaný proto zadržel technická herní zařízení, o čemž následně sepsal úřední záznam. Proti opatření o zadržení věci podal žalobce a) námitky, které ředitelka žalovaného žalobou napadeným rozhodnutím zamítla.

[5] V tomto rozhodnutí ředitelka žalovaného uvedla, že povolení k provozování dotčených technických herních zařízení bylo původně vydáno společnosti MASOX a.s., která později svůj obchodní závod převedla na žalobkyni b). V souladu se zavedenou správní praxí vydalo Ministerstvo financí rozhodnutí o změně původních povolení (dále jen „změnová rozhodnutí“), na jejichž základě se držitelem povolení k provozování technických herních zařízení stala žalobkyně b). Kopie dvou změnových rozhodnutí, které žalobkyně b) při kontrole předložila, však neodpovídaly rozhodnutím, které evidovalo Ministerstvo financí. Z těchto rozdílů dovedl žalovaný důvodné podezření, že žalobkyně b) provozuje technická herní zařízení bez příslušného povolení, resp. v rozporu se zákonem o hazardních hrách.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[6] Stěžovatelka napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu, který ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že závěr o existenci důvodného podezření o porušování zákona o hazardních hrách může vyplývat z rozdílných znění správních rozhodnutí opravňujících k provozování hazardních her. I v posuzované věci byla při kontrole žalovanému předložena změnová rozhodnutí, která neodpovídala znění rozhodnutí evidovaných Ministerstvem financí, důvody k pochybnostem ohledně porušování zákona o hazardních hrách tak byly dány. Rozhodnutí evidované Ministerstvem financí musel žalovaný nutně mít již v době kontroly, neboť právě z nich zjistil nesoulad předložených rozhodnutí.

pokračování

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Závěr o existenci důvodného podezření na porušování zákona o hazardních hrách v době přijetí opatření nemá oporu ve správním spise. Při posouzení takového podezření je třeba vycházet pouze z podkladů, které měl žalovaný k dispozici a které založil do spisu. Nelze přihlížet k podkladům, které v době přijetí opatření nebyly součástí spisu. Rozhodnutí evidovaná Ministerstvem financí však v době přijetí opatření součástí spisu nebyla. Žalovaný uvedl, že mu rozhodnutí byla poskytnuta během kontrolní činnosti, a není tedy zřejmé, zda se tak stalo v průběhu samotné kontroly dne 11. 2. 2020 nebo po skončení kontroly (kontrolní činnost v této věci žalovaný ukončil dne 27. 4. 2020). O tom, že rozhodnutí žalovaný obdržel až po přijetí opatření, svědčí zejména, že rozhodnutí evidovaná Ministerstvem financí neuvedl jako doklady dostupné v průběhu kontroly; žalovaný též v protokolu ze dne 27. 4. 2020 uvedl, že po přijetí opatření obdržel od Generálního ředitelství cel další informace a podklady, z nichž mj. vyplývalo, že dotčené správní spisy Ministerstva financí obsahují jiná rozhodnutí než ta, která byla žalovanému předložena.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. V průběhu kontroly pojal žalovaný podezření, že jsou žalobkyně b) předložená rozhodnutí padělána či pozměněna, neboť při jejich ověřování bylo zjištěno, že je Ministerstvo financí ve svém spisovém materiálu neeviduje v předloženém znění; rozhodnutí v tomto znění zároveň nebyla evidována ani v informačním systému Ministerstva financí Státní dozor nad sázkami a loteriemi (SDSL). Takto nabyté podezření bylo postačující pro zadržení věcí.

[9] Žalobce a) a žalobkyně b) se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že podstatou posuzované věci je otázka existence důvodného podezření porušování zákona o hazardních hrách v době přijetí opatření o zadržení věcí specifikovaných v úvodu tohoto rozsudku. Zdejší soud předesílá, že v zásadě skutkově totožnou situaci týkající se stěžovatelky a ostatních žalobců se již opakovaně zabýval. Poprvé tak učinil v rozsudku ze dne 10. 12. 2020, č. j. 9 As 191/2020-76 (byť rozhodoval o kasační stížnosti žalovaného správního orgánu), z něhož následná judikatura vycházela (viz např. rozsudek ze dne 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36, a zejm. jemu předcházející rozsudky ze dne 19. 2. 2021, č. j. 5 As 264/2020-41, ze dne 1. 2. 2021, č. j. 5 As 263/2020-44, ze dne 28. 1. 2021, č. j. 4 As 263/2020-60, a ze dne 6. 1. 2021,

č. j. 6 As 247/2020-44), a ani v nyní posuzované věci nemá zdejší soud důvod se od učiněných závěrů odklonit.

[13] V daném případě došlo k zadržení věci na základě § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách, podle jehož první věty „[o]soba pověřená dozorujícím orgánem je povinná zadržet věc, je-li zde důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona“.

[14] Důvodné podezření ve smyslu citovaného ustanovení je takové podezření, které správní orgán opravňuje k zahájení řízení nebo k provedení kontroly a které plyne z podkladů či poznatků, které měl v době zahájení řízení nebo provádění kontroly k dispozici. Nemusí přitom být postaveno najisto, že k porušení povinností stanovených zákonem o hazardních hrách nesporně došlo – prokázání porušení povinnosti a určení toho, kdo je za ně odpovědný, je předmětem následného řízení. Musí však existovat dostatečné vstupní indicie o protiprávním jednání, resp. míra pochybností musí být tak intenzivní, aby bylo pravděpodobné, že k porušení zákona došlo (k důvodnému podezření v obecné rovině viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001-56, č. 329/2004 Sb. NSS, a ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 64/2011-83).

[15] Z výše uvedeného rozsudku č. j. 9 As 191/2020-76 (konkrétně z bodů [26] a [27]) pak výslovně vyplývá, že odlišnost rozhodnutí evidovaných Ministerstvem financí v systému SDSL a rozhodnutí předložených provozovatelem technických herních zařízení [žalobkyní b]) při kontrole představuje dostatečnou a konkrétní vstupní indicii pro vznik důvodného podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Po správním orgánu totiž nelze požadovat, aby prováděl složité dokazování či sbíral další podklady pro potvrzení svého podezření. Samotná existence dvou rozdílných znění změnových rozhodnutí tak mohla skýtat dostatečný skutkový základ pro důvodné podezření, že k porušení zákona o hazardních hrách došlo.

[16] Pokud jde o dostupnost podkladů v době kontroly, Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 191/2020-76 uvedl, že „*minimálně změnová rozhodnutí a původní rozhodnutí musel mít stěžovatel [tj. žalovaný správní orgán] k dispozici v průběhu kontroly, jelikož právě z nich zjistil nesoulad předložených změnových rozhodnutí se změnovými rozhodnutími evidovanými v systému MF a z původních rozhodnutí zase zjistil, která technická herní zařízení má v provozovně zadržet (šlo o zařízení, která byla uvedena ve čtvrtici původních rozhodnutí, která podle jeho verze změnového rozhodnutí nebyla převedena na právní předchůdkyni žalobkyně).* Na straně páté Protokolu o kontrole ze dne 20. 5. 2020 stěžovatel uvádí, že tato rozhodnutí si v den kontroly dohledal v systému SDSL. Skutečnost, že v ten den měl dotčená rozhodnutí MF u sebe, nerozporoval ani krajský soud a ani NSS o ní nemá důvod pochybovat“ [bod 21].

[17] V nyní posuzované věci došlo k zadržení věci v den zahájení kontroly, tj. dne 11. 2. 2020. V úředním záznamu o zajištění věci ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. 26362/2020-540000-61, se uvádí: „*V rámci kontrolní činnosti byla kontrolovanou osobou předložena rozhodnutí čj. MF-38884/2015/34-4 a MF-38884/2015/34-5. Bylo zjištěno, že Ministerstvo financí ve svém spisovém materiálu neeviduje předmětná rozhodnutí v předloženém znění. Zároveň bylo zjištěno, že rozhodnutí v tomto znění nejsou evidována ani v informačním systému SDSL.*“ Z toho je patrné, že žalovaný v době kontroly a přijetí opatření zajisté musel mít rozhodnutí evidované Ministerstvem financí k dispozici. Jinak by rozpor ve zněních

pokračování

rozhodnutí mohl jen stěží odhalit. Jak vidno, stěžovatelčiny indicie, které mají nepřímo svědčit o tom, že žalovaný v době přijetí opatření o zajištění věcí neměl k dispozici změnová rozhodnutí evidovaná Ministerstvem vnitra, nemohou na posouzení věci ničeho změnit, neboť je vyloučeno, aby žalovaný dne 11. 2. 2020 vyhotovil úřední záznam počítající s rozporem mezi předkládanými a evidovanými změnovými rozhodnutími, aniž by se seznámil s oběma verzemi rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

[18] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla úspěšná, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 26. září 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu